

ELVESZETT VÁROSOK ŐRE KEZDET

SHANNON MESSENGER

Delfin
KÖNYVEK

ATIZENKÉT ÉVES Sophie valójában sosem illett a saját életébe. Több osztályt is átugrott, az idősebb gyerekekkel sem jön ki igazán, és a családjában is különecnek számít. Hogy miért? Mert Sophie Telepata, azaz képes olvasni mások gondolataiban. Senki sem ismeri a titkát – legalábbis ő így hiszi... Ám amikor Sophie útjába kerül Fitz, egy titokzatos (és nagyon helyes) fiú, rá kell jönnie, hogy nincs egyedül. Fitz is Telepata, és kiderül, hogy azért nem érezte sosem otthon magát... mert valójában nem is otthon volt. Fitz feltárja előtte a sokkoló igazságot, és Sophie kénytelen a családját hátrahagyva elindulni egy új hely, egy új élet felé, ami egészen más, mint amit eddig ismert.

De Sophie-nak még mindig vannak titkai, amelyek jó mélyen el vannak temetve az elméjében – nem véletlenül. A válaszok ugyanis elképesztően veszélyesek – és sokan vadásznak rájuk. Ki is Sophie valójában, és miért rejtették el őt az emberek között? A lánynak még azelőtt kell rájönnie, miért ő a kulcs egy teljesen új világhoz, mielőtt a válasz rossz kezekbe kerülne.

Az igazság dönthet élet és halál között – és Sophie kezd kifogyni az időből.

COPYRIGHT © BY DEVENDE PHOTOGRAPHY

SHANNON MESSENGER

a USC Filmművészeti Főiskolán végzett, ahol rájött, hogy sokkal jobban szeret filmeket nézni, mint készíteni, és hogy az igazi szenvedélye a gyerekeknek szóló történetek írása. A New York Times és a USA Today bestsellerszerzője az Elveszett Városok őre, valamint a Sky Fall című sorozatnak köszönhetően. Dél-Kaliforniában él családjával és zavarba ejtően sok macskával.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.shannonmessenger.com

www.facebook.com/delfinkonyveksorozat

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Ez a könyv csodálatos volt! Nem is tudom, hol kezdjem... Mágiák, izgalmak, romantika és fontos barátságok. Lenyűgöző a világ felépítése, szinte láttam magam előtt a különböző gyönyörű helyszíneket. Nagyon megszerettem a karaktereket, és egészen a végéig kitarított a lelkesedésem!”

Goodreads

„Érdekes és jól megrajzolt karakterek sokasága, és kiváló történetmesélés, ezeknek köszönhetően nem lehet letenni, és végigszáguldunk az oldalakon.”

School Library Journal

„Ez a történet könnyekre fakasztott... kétszer is, pedig ritkán szoktam sírni. Nagyon élveztem a könyv tempóját, és a felbukkanó rejtélyeket. Érdekesekek voltak a mindennapi beszélgetések, amikből megismerjük a szereplőket és a világukat, és az akciók, amik biztosítják a figyelmünk fenntartását.”

Amazon

A változatos, színes szereplőgárda és az izgalmas alaphelyzet egyaránt hozzájárul ahhoz, hogy ez egy ígéretes sorozat kezdete legyen.”

Booklist

SHANNON MESSENGER

ELVESZETT
VÁROSOK
ŐRE
KEZDET

— részlet —

EGY

MISS FOSTER! – Mr. Sweeney orrhangja áthatolt Sophie dübörgő zenéjén, amikor a zsinórjánál fogva kirántotta a fülhallgatót a lány füléből. – Úgy döntött, túl okos ahhoz, hogy figyeljen erre az információra?

Sophie rávette magát, hogy kinyissa a szemét. Próbált nem összerezenni, amikor az éles fluoreszkáló fények visszaverődtek a múzeum élénkkék faláról, és felerősítettek a lüktető fejfájást, amit eltitkolt.

– Nem, Mr. Sweeney – motyogta. Összehúzta magát a most őt bámuló osztálytársai tekintetétől.

Az arca köré igazította vállig érő szőke haját, azt kívánta, bár elbújhatna mögé. Pontosan ezt a fajta figyelmet igyekezett nagyon elkerülni. Ezért hordott unalmas színeket és őgyelgett hátul, ahol eltakarta a többi gyerek, akik legalább harminc centivel voltak magasabbak nála. Csak így élhette túl, hogy tizenkét évesen végzős volt a gimiben.

– Akkor talán elmagarázná, miért az iPodját hallgatja, ahelyett, hogy követne? – Mr. Sweeney úgy tartotta fel a lány fülhallgatóját, mint egy bűntény bizonyítékát. Bár számára valószínűleg az is volt. Elcipelte Sophie osztályát a Természettörténeti Múzeumba a Balboa Parkba,

azt feltételezve, hogy a diákjai izgatottak lesznek majd az egész napos kirándulástól. Úgy tűnt, nem vette észre, hogy a program senkit sem érdekel, hacsak a hatalmas dinoszauruszfigurák nem kelnek életre és kezdenek embereket enni.

Sophie kihúzott egy laza szempillát – ha ideges mindig ezt csinálja –, és a lábát bámulta. Kizárt, hogy megértesse Mr. Sweeney-vel, miért van szüksége a zenére ahhoz, hogy kizárja a zajt. A tanár még csak nem is *hallja* a zsidongást.

Több tucatnyi turista csevegése visszhangzott a fossziliákkal borított falakról, és szétterjedt a tágas teremben. De a valódi gondot a belső hangjuk jelentette.

Szétszórtan, összefüggéstelen gondolatfoszlányok áradtak egyenesen Sophie agyába; mintha egy szobában lett volna több száz tévével, amiből különböző műsorok üvöltenek. Betörték a tudatába és éles fájdalom maradt a nyomukban.

Csodabogár volt.

Ez volt a titka – a terhe –, mióta öt éves korában elesett és beütötte a fejét. Megpróbálta kizárni a zajt. Igyekezett figyelmen kívül hagyni. Semmi sem segített. És nem mondhatta el soha senkinek. Nem értették volna meg.

– Mivel úgy látszik, túl okosnak érzi magát ehhez az előadáshoz, miért nem mondja el maga? – kérdezte Mr. Sweeney. A hatalmas narancssárga kacsacsőrű dinoszauruszra mutatott a terem közepén. – Magyarozza el az osztálynak, hogy a lambeosaurusz miben különbözik a többi dinoszaurusztól, amit tanulmányoztunk!

Sophie elnyomott egy sóhajt, miközben az agya odaugrott a kiállítópult előtti infókártyához. Rápillantott, amikor beléptek a múzeumba, és a fotografikus memóriája rögzített minden részletet. Ahogy a tényeket sorolta, Mr. Sweeney arcára kiült a harag, és Sophie hallotta, hogy a

többiek gondolatai egyre savanyúbbak. Nem voltak épp a csodagyerek osztálytársuk rajongói. Stréber túlbuzgónak tartották.

Befejezte a választ, Mr. Sweeney pedig dohogott valamit, ami körülbelül „nagyokosnak” hangzott, mialatt átvonult a következő kiállítóterembe. Sophie nem követte. A két termet elválasztó vékony falak nem zárták ki a zajt, de letompították. Belekapaszkodott abba a kis megkönynyebbülésbe, ami jutott neki.

– Szép munka, szupernyomi! – vigyorgott gúnyosan Garwin Chang – egy fiú, akinek a pólóján az állt: „VIZSZA! FINGANI FOGOK!” –, és elment mellette, hogy csatlakozzon az osztálytársaihoz. – Talán írnak majd rólad még egy cikket: „A táalentum előadást tart az osztálynak a bénaszauruszról”.

Garwin még mindig pipa volt amiatt, hogy a Yale teljes ösztöndíjat ajánlott a lánynak, miközben az ő elutasítólevele egy héttel korábban érkezett meg.

Nem mintha Sophie járhatott volna oda.

A szülei azt mondták, ez túl nagy figyelemmel, túl nagy nyomással jár, ő pedig túl fiatal. A vita lezárva.

Úgyhogy jövőre a sokkal közelebb lévő, sokkal kisebb San Diego City College-ra fog járni. Ezt a tényt egy kellemtelen újságíró elég érdekesnek találta ahhoz, hogy előző nap lehozza a helyi lapban – A GYERMEK TÁLENTUM A CITY COLLEGE-OT VÁLASZTJA A BOROSTYÁNLI GA HELYETT – a végzős fényképével együtt. A szülei kiakadtak, amikor meglátták. A „kiakadtak” enyhe kifejezés volt. A szabályaik több mint fele arról szólt, hogy segítsenek Sophie-nak „elkerülni a felesleges figyelmet”. A címlapsztorik a legrosszabb rémálmukat jelentették. Még az újságot is felhívták, hogy panaszt tegyenek.

Úgy tűnt, a szerkesztő ugyanúgy nem repesett a dologtól, mint ők. Az írást egy, a várost terrorizáló gyűjtogató-

ról szóló cikk helyett hozták le, és még mindig próbáltak rájönni, hogy történhetett a tévedés. A különös, fehéren izzó lánggal és égetett cukor szagú füsttel járó tüzek minden mással szemben elsőbbséget élveztek. Főleg egy jelentéktelen lányról szóló sztorihoz képest, akita a legtöbben igyekeztek levegőnek nézni.

Vagy legalábbis eddig.

A múzeum túloldalán Sophie megpillantott egy magas, sötét hajú fiút, aki a tegnapi újságot olvasta az ő ciki fekete-fehér fényképével a címlapon. Aztán felpillantott és egyenesen rámeredt.

Sophie még soha nem látott ilyen árnyalatú kék szemet – türkizkék, mint a sima tengeri üvegdarabok, amiket a parton talált – és olyan fényes volt, hogy már csillogott. Valami átsuhant az arcán, amikor elkapta Sophie pillantását. Csalódottság?

Mielőtt Sophie eldönthette volna, hogy mit gondoljon erről, a fiú ellökte magát a pulttól, aminek támaszkodott és közelebb lépett.

Olyan mosolyt villantott, ami filmvászonra kíváncszott, és Sophie szíve furán verdesett.

– Ez te vagy? – kérdezte a képre mutatva.

Sophie bólintott, úgy érezte, elvitte a cica a nyelvét. Talán tizenöt éves lehetett, és messze a leghelyesebb fiú, akivel valaha találkozott. De miért áll szóba vele?

– Gondoltam. – Hunyorogva a képre nézett, aztán vissza Sophie-ra. – Nem vettem észre, hogy barna a szemed.

– Izé... Aha – felelte Sophie, és nem igazán tudta, mit mondjon. – Miért?

A fiú vállat vont.

– Csak úgy.

Volt valami furá ebben a beszélgetésben, de Sophie képtelen volt rájönni, mi az. És nem tudta belőni a fiú

akcentusát sem. A brithez hasonlított, de valahogy más. Pattogósabb? Ez zavarta, de nem tudta, miért.

– Ebbe az osztályba jársz? – kérdezte, és abban a pillanatban azt kívánta, bár visszaszívhatná a szavakat, amint kibuktak a száján. Persze, hogy a fiú nem az osztályába járt. Még sosem látta. Nem volt hozzászokva, hogy fiúkkal beszéljen – főleg cucci fiúkkal –, és ettől kicsit megkatant az agya.

A srác tökéletes mosolya visszatért, amikor erre azt felelte:

– Nem. – Aztán a nagy, zöldes figurára mutatott, ami előtt álltak. Egy albertoszaurusz, a maga, óriási, gyíkszerű valójában. – Árulj el valamit! *Tényleg* azt hiszed, hogy így néztek ki? Ez kicsit abszurd, nem?

– Nem igazán – mondta Sophie, és próbálta azt látni, amit a fiú. A dinó úgy nézett ki, mint egy kicsi T-rex: nagy száj, éles fogak, nevetségesen rövid felső végtagok. – Miért? Szerinted, hogy néztek ki?

A fiú felnevetett.

– Nem fontos. Visszaengedlek az osztályodhoz. Örülök, hogy találkoztunk, Sophie!

Megfordult és indulni készült, épp amikor két óvodás csoport özönlött be a fosszília-kiállításra. A sikongató hangok letaglózó hulláma elég volt ahhoz, hogy Sophie hátráljon egy lépést. De a belső hangjuk teljesen más szintű fájdalmat okozott neki.

A gyerekgondolatok éneklő, éles tűként hatottak; és olyan sok volt belőlük, mintha egy dühös sündisznó támadta volna meg az agyát. Sophie lehunyta a szemét és a fejéhez kapott, a halántékát dörzsölte, hogy enyhítse a lüktetést a koponyájában. Aztán eszébe jutott, hogy nincs egyedül.

Körülnézett, hogy bárki észrevette-e a reakcióját, és farkasszemet nézett a fiúval. Ő is a homlokához emelte

a kezeit, és az arcán ugyanaz a fájdalmas kifejezés ült, mint amilyennek a saját arcát képzelte pár pillanattal korábban.

– Te az előbb... hallottad? – kérdezte a fiú suttogva.

Sophie arcából kifutott a vér.

Biztos nem úgy érti, hogy...

Biztosan a sikoltozó gyerekek miatt. Már magukban is elég zajt csaptak. Sikkantások, visítózások és kuncogások, plusz kábé hatvan külön-külön csacsogó hang.

Hangok.

Sophie-nak elakadt a lélegzete, és hátrált még egy lépést, miközben az agya megoldotta a korábban jelentkező problémáját.

A teremben mindenki gondolatát hallotta. De a fiú jellegzetes hangját csak akkor, ha beszélt.

Az ő agya teljesen és totálisan néma volt.

Sophie azt hitte, ez lehetetlen.

– Ki vagy te? – suttogta.

A fiú szeme elkerekedett.

– Te... te nem? – Közelebb lépett, és suttogva odahajolt a lányhoz. – Telepata vagy?

Sophie összerezsent. A szótól bizsergett a bőre.

A reakciója elárulta.

– Az vagy! Nem hiszem el! – suttogta a fiú.

Sophie a bejárat felé hátrált. Nem fogja felfedni a titkát egy totál idegennek.

– Semmi baj – mondta a fiú a kezét nyújtva, miközben közelebb lépett, mintha a lány valamilyen vadállat lenne, akit próbál lenyugtatni. – Nem kell félned! Én is az vagyok.

Sophie ledermedt.

– A nevem Fitz – tette hozzá a fiú, és még közelebb lépett.

Fitz? Miféle név az, hogy Fitz?

Sophie a fiú arcát fürkészte, kutatott valamilyen jel után, hogy ez az egész csak valami vicc.

– Nem viccelek – mondta a fiú, mintha pontosan tudná, hogy Sophie mire gondol.

Talán így is van.

Sophie megingott.

Az elmúlt hét évet azzal töltötte, hogy azt kívánta, bár találna valakit, aki olyan, mint ő; valakit, aki képes arra, amire ő. Most, hogy rátalált a fiúra, úgy érezte, mintha a világ kifordult volna a sarkából.

A srác elkapta a két karját, hogy megtartsa.

– Semmi baj, Sophie. Azért vagyok itt, hogy segítsék. Tizenkét éve keresünk téged.

Tizenkét éve? És hogy érti a többes számot?

Még jobb kérdés: mit akar tőle?

A falak közeledtek és a terem forogni kezdett.

Levegőt!

Levegőre volt szüksége.

Elrántotta magát és kirohant az ajtón, botladozott, míg végre reszketeg lábai is rátaláltak a ritmusra.

Óriási kortyokban nyelte a levegőt, miközben lerohant a múzeum lépcsőjén. A tüzek füstje égette a tüdejét és fehér hamufoszlányok repültek az arcába, de ügyet sem vetett rájuk. A lehető legjobban el akart távolodni a fiútól.

– Sophie, gyere vissza! – ordította a háta mögött Fitz.

A lány gyorsított, átviharzott a lépcső előtti udvaron, el a széles szökőkút mellett és át a füves dombokon a járdáig. Senki sem került az útjába; mindenki bent volt a rossz levegő miatt. De még mindig hallotta a közeledő lépteket.

– Várj! – kiabálta Fitz. – Ne félj!

Sophie nem törődött vele, minden erejével sprintelt, és küzdött a késztetéssel, hogy hátranézzon a válla felett, hogy lássa, mennyivel van mögötte a fiú. Egy gyalogát-

kelőhely feléig jutott, amikor csikorgó kerekek hívták fel a figyelmét arra, hogy nem nézett körül.

Elfordította a fejét és farkaszemet nézett egy rémült sofőrrel, aki küzdött, hogy megállítsa az autót mielőtt egyenesen nekimenne.

Meg fog halni.

KETTŐ

AKÖVETKEZŐ MÁSODPERC ELMOSÓDOTT.
Az autó hirtelen jobbra fordult – centikkel kerülte el Sophie-t –, aztán felhajtott a járdára és oldalba kapott egy utcai lámpát. A nehéz acéllámpás letört a talapzatról és a lány felé zuhant.

Ne!

Ez volt az egyetlen gondolata, amikor az ösztönei átvették az irányítást.

A keze kilőtt a levegőbe, az agya valahonnan a gyomra mélyéről nyert erőt, majd az ujjhegyein át továbbította. Érezte, hogy az erő összeütközik a zuhanó lámpással, úgy ragadta meg, mintha a karja kiterjesztése lenne.

Amikor a por leülepedett, felnézett, és elakadt a lélegzete.

Az élénkkék lámpás ott lebegett fölötte, úgy tűnt, hogy az elméje tartja a magasban. Még csak nem is érezte nehézséget, bár biztos volt benne, hogy kábé egy tonna lehet.

– Tedd le! – figyelmeztette egy akcentusa miatt ismerős hang, kirángatva őt a kábulatból.

Sophie felsikoltott, és gondolkodás nélkül leengedte a karját. Az utcai lámpa felé lendült.

– Vigyázz! – kiáltotta Fitz, egy másodperccel azelőtt elrántva az útból, hogy a lámpa a földre zuhant volna.

A becsapódás ereje ledöntötte őket a lábukról és a járdára estek. Fitz teste tompította a lány becsapódását, mivel a mellkasán landolt.

Mintha megállt volna az idő.

Sophie belebámult a fiú szemébe – ami most a lehető legnagyobbra tágult –, próbált rendet vágni a fejében kavargó gondolatok és kérdések forgatagában, hogy találjon valami magyarázatot.

– Ezt meg hogy csináltad? – suttogta a fiú.

– Fogalmam sincs. – Sophie felült, gondolatban visszajátszotta az előző néhány másodpercet, de nem értette a történeteket.

– El kell tűnnünk innen! – figyelmeztette Fitz a sofőrre mutatva, aki nem tudta róluk levenni a szemét a csodának tűnő események után.

– Láta. – Sophie levegőért kapkodott, és a mellkasát összeszorította a pánik.

Fitz talpra húzta, miközben felállt.

– Gyere, tűnjünk el innen!

A lány túlságosan le volt döbbenve ahhoz, hogy saját tervvel álljon elő, úgyhogy nem állt ellen, ahogy a fiú végigvonszolta az utcán.

– Merre? – kérdezte Fitz, amikor elérték az első kereszteződést.

Sophie nem akart egyedül maradni vele, úgyhogy északra mutatott, a San Diego-i Állatkert felé, ahol biztosan tömeg volt még egy tűzvihar idején is.

Futásnak eredtek, bár senki sem követte őket, és életében először *hiányzott* neki, hogy nem hall gondolatokat. Fogalma sem volt róla, hogy Fitz mit akar, és ez mindent megváltoztatott. Az agya rémisztő forgatókönyveken futott át, a legtöbbször kormányügynökök sötét furgonokba dobták, hogy kísérletezzenek vele. Az utat figyelte, készen arra, hogy az első gyanús jelre kereket oldjon.

Elérték az állatkert hatalmas parkolóját, és megnyugodott, amikor emberek sokaságát látta az autóik körül jönni-menni. Ennyi tanú mellett semmi sem történhet. A futásból sétára váltott.

– Mit akarsz? – kérdezte, amikor lélegzethez jutott.

– Azért vagyok itt, hogy segítsek, esküszöm!

A fiú hangja őszintének hangzott. De ettől még nem tudott könnyebben hinni benne.

– Miért kerestél engem? – Sophie kihúzott egy laza szempillát, és eléggé tartott a választól.

Fitz kinyitotta a száját, aztán habozott.

– Nem biztos, hogy elmondhatom.

– Hogyan bízzak benned, ha nem válaszolsz a kérdéseimre?

A fiú ezen egy pillanatig elgondolkodott.

– Jó, rendben... De nem tudok sokat. Az apám küldött, hogy megtaláljalak. Egy konkrét, korodbeli lányt kerestünk, nekem pedig figyelniem kellett és jelentenem neki, mint mindig. Nem lett volna szabad beszélnem veled. – A homlokát ráncolta, mintha csalódott volna magában. – Egyszerűen nem tudtalak megfejtetni. Nem volt értelme annak, amit csináltál.

– Ez meg mit jelentsen?

– Azt jelenti, hogy te... más vagy, mint amire számítottam. A szemed nagyon megzavart.

– Mi a baj a szememmel? – Sophie megérintette a szemhéját, hirtelen zavarba jött.

– Mind kékszeműek vagyunk. Úgyhogy amikor megláttam, azt hittem, megint rossz lányt választottunk. De nem – nézett rá áhítattal. – Tényleg egy vagy közülünk.

Sophie megállt és feltartotta a kezét.

– Húha! Pillanat! Hogy érted, hogy „egy közülünk”?

A fiú hátranézett a válla felett, és a homlokát ráncolta, amikor hallótávolságon belül észrevett egy csapat övtás-

kás turistát. A parkoló egyik elhagyatott sarka felé húzta a lányt, bebújva egy sötétzöld kisbusz mögé.

– Oké... Ezt nehéz elmagyarázni, úgyhogy egyszerűen kimondom. Nem emberek vagyunk, Sophie.

A lány egy pillanatig szóhoz sem jutott. Aztán hisztérikus nevetésben tört ki.

– Nem emberek – ismételte a fejét rázva. – Hooogyne!

– Hová mész? – kérdezte Fitz, amikor Sophie elindult a járda felé.

– Őrült vagy, és én is, hogy megbízom benned. – A földet rugdosva elsétált.

– Az igazat mondom! – kiáltott utána a fiú. – Csak gondolkodj kicsit, Sophie!

A lány arra vágyott a legkevésbé, hogy a fiú egyetlen újabb szavát is meghallgassa, de a hangjában rejlő kérélet hatására megállt, és szembefordult vele.

– Az emberek képesek erre?

Fitz lehunyta a szemét és eltűnt. Csak pár pillanatra vált láthatatlanná, de ahhoz elég volt, hogy Sophie megtántorodjon. Nekidőlt egy kocsinak, forgott vele a világ.

– De én ilyet nem tudok – erősködött, mélyeket lélegezve, hogy kitisztítsa a fejét.

– Fogalmad sincs, mire vagy képes, ha valóban akarod. Gondolj arra, mit csináltál az oszloppal néhány perce!

A fiú annyira határozott volt, és az egész majdnem lehetősé.

De ez, hogy lehet?

És ha ő, Sophie, nem ember... akkor micsoda?

HÁROM

ÉS AKKOR? – préselte ki magából Sophie, amikor végre megtalálta a hangját. – Azt mondd, hogy... ufó vagyok?
Sophie visszatartotta a lélegzetét.

Fitzből kitört a nevetés.

A lány arca felforrósodott, de ugyanakkor meg is könnyebbült. Nem akart ufó lenni.

– Nem – válaszolta a fiú, miután sikerült összeszednie magát. – Azt mondom, hogy elf vagy.

Elf.

A szó ott lebegett közöttük a levegőben, mint egy idegen tárgy, ami nem tartozott oda.

– Elf – ismételte Sophie. Lelki szemei előtt apró, harisnyás, hegyes fülű emberkék táncoltak, és önkéntelenül is kuncogott.

– Nem hiszel nekem.

– Tényleg arra számítottál, hogy hinni fogok?

– Azt hiszem, nem. – A fiú a kezével végigszántott a haján, amitől az hullámos tincsekben égnek állt, kábé, mint egy rocksztárnak.

Aki *ennyire* jól néz ki, az lehet őrült?

– Igazat beszélek, Sophie. Nem tudom, mi mást mondhatnék.

– Oké – hagyta rá a lány. Ha Fitz nem hajlandó komoly lenni, akkor ő sem. – Jó. Elf vagyok. Segítenem kéne Frodónak elpusztítani a gyűrűt és megmenteni Középföldét? Vagy gyártsak játékokat az Északi-sarkon?

A fiú felsóhajtott; de a szeme sarkában mosoly bujkált.

– Segítene, ha megmutatnám?

– Ó, naná! Az jó lenne.

Sophie karba tette a kezét, miközben a fiú elővett egy vékony ezüst pálcát, aminek az oldalába bonyolult mintákat véstek. A hegyén kicsi, kerek kristály csillámlott a napsütésben.

– Ez a varázspálcád? – Sophie nem tudta kihagyni a kérdést.

A fiú a szemét forgatta.

– Valójában ez egy útkereső. – Megpörgette a kristályt, és rögzítette egy, a tetején lévő ezüst retesszel. – Na, ez veszélyes lehet. Megígéred, hogy *pontosan* azt csinálod, amit mondok?

A lány mosolya elhalványult.

– Az attól függ. Mit kell tennem?

– Fogd meg a kezem, és koncentrálj arra, hogy ne engedd el! És a koncentrációt úgy értem, hogy nem gondolhatsz semmi másra; történjék bármi! Képes vagy rá?

– Miért?

– Akarsz bizonyítékot vagy sem?

Sophie nemet akart mondani, a fiú úgysem bizonyíthat semmit. Mire készül, elviszi vajon valami mágikus elf földre?

De kíváncsi volt...

És most komolyan, mi baj lehet abból, hogy fogja valaki kezét?

Igyekezett, hogy a tenyere ne izzadjon, amikor összefonódtak az ujjai. A szíve megint belekezdett abba

a fura remegésbe, a keze pedig mindenütt bizsergett, ahol a bőrük összeért.

A fiú hátranézett a válla felett, újra a parkolót pásztázta.

– Oké, egyedül vagyunk. Háromra csináljuk. Készen állsz?

– Mi történik háromra?

Fitz figyelmeztető pillantást lövellt felé, mire Sophie dühösen nézett vissza rá. De a nyelvébe harapott és arra koncentrált, hogy a fiú kezét fogja, nem törődött a kalapáló szívével. Komolyan... mikor lett ilyen ostoba egy lány?

– Egy – számolt a fiú, és felemelte a pálcát. A napfény eltalálta a kristály egyik csiszolt felületét és éles fénynyaláb lőtt ki a talaj felé.

– Kettő – Fitz szorítása erősödött. Sophie lehunyta a szemét. – Három.

A fiú előrehúzta, és a keze meleg bizsergése végigcikázott a testén, mintha milliónyi toll duzzadt volna a bőre alatt, ami belülről csiklandozta. Elfojtotta a kuncogását és Fitzre koncentrált... de hol a fiú? Tudta, hogy belé kapaszkodik, de mintha a teste ragacssá olvadt volna, és csak a takaróként köré fonódó melegség akadályozta meg, hogy elszivárogjon. Aztán egy szempillantásnál is gyorsabban a meleg tovatűnt és Sophie kinyitotta a szemét.

Tátva maradt a szája, ahogy próbált mindent befogadni. Lehet, hogy fel is sikkantott.

Egy csillámló folyó partján állt, ami mellett hihetetlenül magas fák sorakoztak, széles, smaragdzöld leveleik szétterültek a pufók, fehér felhők között. A folyó túlsó partján egy sor kristálypalota csillámlott a napsütésben, amihez képest Walt Disney „Varázskastélya” semmiség. Tőle jobbra egy aranyló ösvény vezetett egy terpeszkedő városba, ahol a díszes, kupolás épületek mintha téglaméretű,

különböző színű drágakövekből épültek volna. A buja völgyet hósapkás hegyek vették körül, és a friss, hűvös levegőnek fahéj, csokoládé és napfény illata volt.

Ilyen gyönyörű helyek elvileg nem is léteznek, nem-hogy előtűnnek a semmiből.

– Most már elengedheted a kezemet.

Sophie összerezte. Megfeledkezett Fitzről.

Elengedte a fiú kezét, és csak akkor eszmélt rá, hogy mennyire szorította eddig, amikor elkezdte érezni a vér zsibongását az ujjában. Körülnézett, képtelen volt fel-fogni, amit lát. A kastélytoronyok úgy csavarodtak, mint a csurgatott cukor, és volt bennük valami furcsán ismerős, de nem tudott rájönni, mi az.

– Hol vagyunk?

– A fővárosunkban. Mi Eternáliának hívjuk, de talán már hallottad korábban úgy, hogy Shangri-la.

– Shangri-la – ismételte a lány a fejét csóválva. – Shangri-la létezik?

– Minden Elveszett Város létezik, de nem úgy, ahogy elképzeled, abban biztos vagyok. Az emberi történetek ritkán megbízhatók, gondolj arra, mennyi nevetséges dolgot hallottál az elfekről.

Sophie-nak ezen nevetnie kellett; és az éles hang visszaverődött a fákról. Nagy volt a csönd, csak a lágyszellő simogatta az arcát és a folyó moraja hallatszott. Se forgalom, se beszélgetés, se lüktető, kimondatlan gondolatok. Sophie *nagyon* hozzá tudott volna szokni a csendhez. De furcsa is volt. Mintha hiányzott volna valami.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte lábujjhegyre állva, hogy jobban rálásson a városra. Az utcák néptelenek voltak.

Fitz egy kupolás épületre mutatott, ami az összes többi fölé magasodott. A falak zöld kövei hatalmas smaragdoknak tűntek, de valamiért az épület kevésbé csillogott,

mint a többi. Komoly helynek látszott, ahol komoly dolgok történnek.

– Látod azt a lobogó kék zászlót? Ez azt jelenti, hogy ülésezik az ítélőszék. Mindenki azt nézi.

– Itélőszék?

– Amikor a Tanács, gyakorlatilag a királyi családunk, meghallgatást tart, hogy eldöntse, valaki törvényt sértett-e. Elég nagy ügy, amikor ilyesmi történik.

– Miért?

Fitz vállat vont.

– A törvényeket ritkán sértik meg.

Hát, ez egy különbség. Az emberek folyton megszegik a törvényt.

Sophie a fejét rázta. Tényleg úgy gondol az emberekre, mint valami *másra*?

De hogyan máshogy magyarázhatná meg, hogy hol van éppen?

Próbálta elfogadni a gondolatot, próbált kényszeresen értelmet találni.

– Szóval... – kezdte, és cikinek érezte a következő kérdését. – Ez... varázslat?

Fitz egész testével felnevetett, mintha ennél viccesebbet életében nem hallott volna.

Sophie sötéten nézett rá. *Ennyire* nem lehet vicces.

– Nem – közölte a fiú, miután visszanyerte az önuralmát. – A varázslat hülye fogalom, amit az emberek találtak ki, hogy megpróbáljanak elmagyarázni olyan dolgokat, amiket nem értenek.

– Oké... – felelte a lány, és igyekezett ép esze utolsó morzsáiba kapaszkodni. – Akkor hogyan lehetünk itt, amikor öt perce San Diegóban voltunk?

Fitz a nap felé tartotta az útkeresőt, ami fénysugarat vetett a kezére.

– Fényszökkenéssel. Stoppoltunk egy fénynyalábon, ami egyenesen ide tartott.

– Az lehetetlen.

– Tényleg?

– Aha. A fénysebességgel utazáshoz végtelen energia kell. Nem hallottál a relativitáselmületről?

Azt hitte, ezzel megfogta a fiút, de ő csak újra nevetett.

– Ez a legnagyobb hülyeség, amit valaha hallottam. Ki találta ki?

– Hát... Albert Einstein.

– Ki? Sosem hallottam róla. De a lényeg, hogy tévedett.

A fiú sosem hallott *Albert Einsteinről*? A relativitáselmélet *hülyeség*?

Nem tudta, hogy ezzel hogyan vitatkozhatna. A fiú nevetségesen magabiztosnak tűnt. Ez nyugtalanította.

– Most koncentrálj jobban! – utasította Fitz, és újra megragadta a kezét.

Sophie lehunyta a szemét, és várta a meleg tollszerű érzést. De most mintha valaki bekapcsolt volna egy hajszárítót, és a szélrózsa minden irányába szétszórta volna a tollakat. Aztán egy másik erő vette körül, és mindent újra visszarántott, mint egy óriási gumiszalag. A következő pillanatban már reszketett a haját tépő hideg óceáni szélről.

Fitz az előttük lévő hatalmas kastélyra mutatott, ami úgy ragyogott, mintha a köveit holdfényből faragták volna ki.

– Szerinted hogyan kerültünk ide?

Sophie szóhoz sem jutott. Tényleg olyan volt, mint ha a fény áthatolt volna rajta és magával húzta volna. De képtelen volt rávenni magát, hogy ezt kimondja, mert ha ez igaz, akkor minden tudományos könyv, amit valaha olvasott, tévedett.

– Zavartnak tűnsz – állapította meg Fitz.

– Hát, mintha azt mondanád „Hé, Sophie, fogj mindent, amit valaha tanultál bármiről, és hajítsd ki!”

– Ami azt illeti, *tényleg* ezt mondom. – A fiú öntelt vigyort villantott. – Az emberek megteszik, ami tőlük telik, de az agyuk egyszerűen képtelen felfogni a bonyolult valóságot.

– És az elfek agya jobb?

– Hát persze. Mit gondolsz, miért jársz ennyivel előrébb az osztályodnál? A leglassabb elf is lepipál egy embert. Még rendes oktatás nélkül is.

Sophie válla beesett, amikor felfogta Fitz szavait.

Ha a fiúnak igaza van, akkor ő csak egy ostoba kislány, aki semmit sem tud.

Nem... Nem kislány.

Elf.

NÉGY

ATÁJ ELMOSÓDOTT, DE SOPHIE nem tudta pontosan, hogy a pániktól vagy a könnyeitől. Minden, amit tud, tévedés. Az egész élete hazugság.

Fitz megbökte a karját.

– Hé, nem a te hibád. Elhitted, amit tanítottak neked. Biztosan én is ugyanezt tettem volna. De ideje, hogy megtudd az igazat. A világ valójában így működik. Ez nem varázslat. Egyszerűen így van.

A kastély harangjai megkondultak, és Fitz egy nagy szikla mögé rántotta, amikor kinyílt egy kapu. Két elf lépett elő, akik földig érő bársonyköpenyt borítottak fekete ingjükre, a nyomukban tucatnyi bizarr szerzettel, akik katonai alakzatban vonultak le a sziklás ösvényen. Legalább két méter magasak voltak, és csak fekete nadrágot viseltek, így határozottan látszottak vastag izmaik. Lapos orrukkal és érdes, szürke, redőződő bőrükkel részben földönkívülinek, részben tatunak tűntek.

– Koboldok – suttopta Fitz. – Valószínűleg a legveszélyesebb lények, akikkel valaha találkozni fogsz, ezért jó, hogy aláírták az egyezményt.

– Akkor miért bujkálunk? – suttopta Sophie, és utálta, hogy remeg a hangja.

– Emberi ruhában vagyunk. Ők ki vannak tiltva az Elveszett Városokból, főleg innen, Lumenáriából, ahol az összes többi világ találkozik. Kerti törpék, manók, ogrék, koboldok, trollok.

A lány túlságosan le volt taglózva ahhoz, hogy egyáltalán belegondoljon a többi lénybe, akiket a fiú megemlégett, úgyhogy a fontosabb kérdésre koncentrált.

– Miért tiltották ki az embereket?

Fitz intett, hogy kövesse egy távolabbi sziklához, ami mögé leguggolt.

– Elárultak minket. A vén tanácsosok ugyanazt az egyezményt ajánlották nekik, mint amit az összes intelligens lényvel kötöttek, és ők beleegyeztek. Aztán mégis úgy döntöttek, ők akarják uralni a világot – mintha ez egyáltalán így működne –, és háborút fontolgattak. A Vének nem akartak erőszakot, úgyhogy visszavonultak, minden kapcsolatot megtiltottak az emberekkel és magukra hagyták őket. Látod, milyen jól megy nélkülkük.

Sophie szóra nyitotta a száját, hogy megvédje a fajtát, de látta, hogy van abban valami, amit Fitz mond. Háború, bűnözés, éhínség, az embereknek van bajuk bőven.

Ráadásul, ha mindaz, amit mond igaz, nem az ő fajukba tartozik. Ettől a felismeréstől jobban kirázta a hideg, mint az arcát nyaldosó fagyos szélről.

– A történetek, amiket azok az emberek meséltek, akik ismertek minket, biztosan lehetetlennek hangzottak az eltűnésünk után, és végül azokká az örült mítoszokká fejlődtek, amiket hallottál. De ez az igazság, Sophie. – Fitz körbemutatott. – Ez vagy te. Ide tartozol.

Ide tartozol.

Sophie egész életében arra várt, hogy ezt a két szót hallja.

– Tényleg elf vagyok? – suttogta.

– Igen.

Sophie a sziklák között kilesett a ragyogó kastélyra. A helyre, aminek nem lett volna szabad léteznie, de valahogy mégis itt állt az orra előtt. Minden, amit a fiútól hallott, örültség volt. De tudta, hogy igaz. Érezte. Mintha az identitása egy fontos része a helyére kattant volna.

– Oké – döntötte el, miközben ezernyi irányban cikáz-
tak a gondolatai. – Hiszek neked.

Hangos csattanás hallatszott, amikor egy másik kapu is becsukódott. Fitz kilépett az árnyékból, és elővett egy újabb pálcát – nem, útkeresőt –, egy fényes feketét, kobaltkék kristállyal.

– Indulhatunk haza?

Haza.

A szó visszarántotta Sophie-t a valóságba. Mr. Sweeney felhívja az anyukáját, ha nem száll fel a buszra. Haza kell érnie, mielőtt kiakad.

A szíve kicsit összeszorult.

A valóság annyira tompának és unalmasnak tűnt mindazok után, amit látott. Mégis megfogta a fiú kezét, és lopva még egy pillantást vetett a hihetetlen látványra, aztán a vakító fény elsodorta.

A füstös hamu csípte a tüdejét Lumenária üde, friss levegője után. Sophie körülnézett, meglepve ismerte fel az egyszerű, kocka alakú házakat a szűk, fákkal szegélyezett utcában. Egy háztömbnyire voltak az otthonától. Úgy döntött, nem kérdezi meg, hogy Fitz honnan tudta, hol lakik.

A fiú köhögve az égre nézett.

– Azt hinnéd, az emberek képesek eloltani néhány tüzet, mielőtt a füst beszennyezi az egész bolygót.

– Dolgoznak rajta – válaszolta Sophie, furcsa késztést érezve arra, hogy védje az otthonát. – És ezek nem normális tüzek. A gyújtogató valamilyen vegyi anyagot

használt, úgyhogy fehéren lángol, és a füstnek édes szaga van.

Az erdőtüzeknek általában a kerti sütögetéshez hasonló szaguk van. Ez most inkább olyan volt, mint az olvadó vattacukoré, ami igazából egész kellemes lett volna, ha nem csípné a szemet és szórna hamut.

– Gyűjtogatók. – Fitz a fejét csóválta. – Miért akarná bárki is azt nézni, hogy lángol a világ?

– Nem tudom – ismerte be Sophie. Ő is ugyanezt a kérdést tette fel magának, és nem tudta biztosan, hogy létezik-e válasz.

Fitz előhúzta a zsebéből az ezüst útkeresőt.

– Elmész? – kérdezte Sophie, remélve, hogy a fiú nem vette észre, ahogy a hangja elcsuklott.

– Ki kell derítenem, hogy az apám mit akar tenni, ha egyáltalán tudja, mit akar. Egyikünk sem hitte, hogy te leszel az a lány.

A lány. Mintha fontos valaki lenne.

Ha képes lenne hallani a fiú gondolatait, tudná, hogyan értette. De Fitz agya továbbra is néma rejtély maradt. És Sophie-nak még mindig sejtelve sem volt, hogy miért.

– Nem fog örülni, hogy elvittelek a városainkba – tette hozzá Fitz –, bár vigyáztam, hogy senki se lásson meg minket. Úgyhogy *kérlek*, ne mondj senkinek semmit arról, amit ma mutattam neked!

– Nem fogok, ígérem. – Sophie a fiú szemébe nézett, hogy tudja, komolyan gondolja.

Fitz kifújta a levegőt, amit eddig bent tartott.

– Köszönöm! És viselkedj normálisan, hogy a családod ne gyanítson semmit!

Sophie bólintott, de egy kérdést még fel kellett tennie, mielőtt a fiú elmegy.

– Fitz? – Bátorságot gyűjtve kihúzta a vállát. – Miért nem hallom a gondolataidat?

A kérdéstől a fiú hátrált egy lépést.

– Még mindig nem hiszem, hogy Telepata vagy.

– Nem minden elf Telepata?

– Nem. Ez különleges képesség. A ritkábbak közül. És te csak tizenkettő vagy, igaz?

– Fél év múlva leszek tizenhárom – pontosított Sophie, nem tetszett neki, ahogy a fiú azt mondta, „csak”.

– *Nagyon* fiatal vagy. Azt mondták, én vagyok a legfiatalabb, akinél manifesztálódott, én pedig nem kezdtem gondolatot olvasni, míg tizenhárom nem lettem.

Sophie a homlokát ráncolta.

– De... én ötéves korom óta hallom a gondolatokat.

– *Öt?! –* A fiú olyan hangosan mondta, hogy visszaverődött a házakról, aztán mindketten az utcát pásztázták, hogy tényleg nincs-e ott senki. – Biztos vagy benne? – suttozta.

– Teljesen.

Az ébredése a kórházban – miután beütötte a fejét –, nem olyan pillanat volt, amit Sophie el tudott volna felejteni. Mindenféle furcsa gépre kötötték, a szülei fölé hajoltak, olyasmiket kiabáltak, amiket alig tudott szétválasztani az elméjét megtöltő hangoktól. Csak sírt, fogta a fejét, és próbálta elmagyarázni egy csapat felnőttnek, mi történik, de nem értették. Sosem értették volna meg. Senki sem tudta eltüntetni a zajt, és a hangok azóta is kísértették.

– És ez baj? – kérdezte. Nem tetszettek neki a fiú szemöldökei között megjelenő aggodalmas ráncok.

– Fogalmam sincs. – Fitz összehúzta a szemét, mint ha próbálna belelátni a fejébe.

– Mit csinálsz?

– Blokkolsz engem? – kérdezte a fiú ügyet sem vetve a kérdésre.

– Azt sem tudom, hogy az micsoda. – Sophie arrébb lépett, azt kívánta, bár a plusz tér megakadályozná, hogy a fiú hallja a magánjellegű gondolatait.

– Így lehet kizárni a Telepatákat. Kábé olyan, mint fal-lal körülvenni az agyadat.

– Ezért nem hallak téged?

– Talán. Meg tudod mondani, hogy most mire gondolkodok?

– Már mondtam. Nem hallom úgy a gondolataidat, mint másokét.

– Azért, mert az emberek elméje gyenge, de nem így értettem. Ha *hallgatsz*, hallasz engem?

– Én... nem tudom. Eddig soha nem próbáltam gondolatot olvasni.

– Csak bíznod kell az ösztöneidben. Koncentrálj! Tudni fogod, mit kell tenned. Próbálkozz!

Sophie utálta, ha parancsolgatnak neki, főleg, mivel a fiú nem válaszolt a kérdéseire. De, amit tőle akar, talán az egyetlen módja annak, hogy kiderítse, miért látszik ennyire aggodalmasnak. Ki kell derítenie, hogy mit értett azon, hogy „hallgatsz”.

Nem kellett mondania a fülének, hogy halljon, egyszerűen megtette. De a hallgatáshoz cselekednie kellett. Koncentrálnia. Talán a gondolatolvasás ugyanígy működik, mint egy plusz érzékszerv.

A fiú homlokára fókuszált, elképzelte, ahogy kinyújtja a tudatát, mint egy mentális árnyéket, tapogatózott a fiú gondolatai után. A következő pillanatban Fitz hangja beúszott a fejébe. Nem volt éles vagy hangos, mint az emberi gondolatok, inkább csak az agyán átsuhanó lágy suttogás.

– Még sosem éreztél olyan csendes elmét, mint az enyém? – bukott ki belőle.

– Hallottál? – Fitz elsápadt.

– Nem kellett volna?

– Senki más nem képes rá.

Kellett pár pillanat, hogy Sophie ezt felfogja.

– És te sem tudsz olvasni az én fejemben?

A fiú a fejét rázta.

– Akkor sem, amikor mindent beleadok.

Sophie vállára az aggodalmak egészen új világa nehezedett. Nem akart különbözni a többi elftől.

– Miért?

– Fogalmam sincs. De ha hozzá vesszük a szemedet és azt, hogy hol élsz... – Fitz elhallgatott, mint aki fél, hogy túl sokat mondott, aztán az útkeresőn lévő kristályt babrálta. – Meg kell kérdeznem az apámat.

– Várj... most nem mehetsz el! – Akkor nem, amikor Sophie-nak több kérdése volt, mint válasza.

– Muszáj. Már így is túl sokáig voltam távol. Neked pedig haza kell menned.

Sophie tudta, hogy a fiúnak igaza van. Nem akart bajba kerülni. De a térde még akkor is remegett, amikor Fitz a fény felé tartotta az útkeresőt. A fiú volt az egyetlen kapocs az elképesztő világhoz, amit látott, az egyetlen bizonyíték, hogy nem képzelte az egészet.

– Látlak még valaha? – suttogta.

– Persze. Holnap visszajövök.

– Hogyan foglak megtalálni?

A fiú halvány mosolyt villantott.

– Ne aggódj! Én foglak megtalálni *téged*.

ÖT

ITT VAGY! – kiabálta az anyukája. Pánikszerű gondolatai berontottak Sophie agyába, amikor belépett a zsúfolt nappalijukba, és azt látta, hogy még mindig telefonál. – Igen, már hazaért – mondta a kagylóba. – Ne aggódjon! *Nagyon* hosszan el fogok beszélgetni veled.

Sophie szíve nagyot dobbant.

Az anyukája letette a telefont, és felé fordult. Tágra nyílt szeme villámokat szórt.

– Mr. Sweeney hívott, mert nem talált téged a múzeumban. Mit képzeltél, hogy így elkószálsz, főleg most, hogy a tüzek miatt mindenki ideges? Van fogalmad róla, mennyire aggódtam? Mr. Sweeney épp hívni akarta a rendőrséget!

– Én... sajnálom! – dadogta Sophie, nehezen talált meggyőző hazugságot. Borzasztóan ügyetlenül hazudott. – Én... megijedtem.

Az anyukája haragja aggodalommá szelídült, és idegesen húzogatta göndör barna haját.

– Mitől ijedtél meg? Történt valami?

– Láttam azt a fiút – mondta Sophie, ráébredve, hogy a legjobb hazugságok az igazságon alapulnak. – Nála volt a rólam szóló cikk. Feltett egy csomó kérdést, amitől ki-

akadtam, úgyhogy elszaladtam. Aztán félttem visszamenni, úgyhogy elsétáltam a villamoshoz, és hazajöttem.

– Miért nem hívtál egy tanárt, vagy múzeumi őrt... vagy a rendőrséget?

– Azt hiszem, ez nem jutott eszembe. Csak el akartam menni. – Sophie kihúzott egy szempillát.

– Jaj... ezt fejezd be! – aggodalmaskodott az anyukája, lehunyta a szemét és a fejét csóválta. Mély lélegzetet vett. – Hát, azt hiszem, a lényeg az, hogy jól vagy. De ha bármi ilyesmi még egyszer megtörténik, azt akarom, hogy rohanj azonnal egy felnőtthez, megértetted?

Sophie bólintott.

– Jó. – Az asszony a szemöldökei közötti ráncot dörzsölte, ami mindig megjelent, amikor stresszelt. – Az apáddal pontosan ezért borultunk ki a cikk miatt. Ebben a világban nem biztonságos kitűnni. Sosem tudhatod, hogy valami fura alak mivel próbálkozik, amint tudja, hol talál meg.

A kitűnés veszélyeit senki sem értette jobban Sophienál. Heccelték, kínozták, zaklatták egész életében.

– Jól vagyok, anya. Rendben?

Úgy tűnt az anyukája leenged, amikor nagyot sóhajtott.

– Tudom, csak jó lenne...

A hangja elcsuklott, és Sophie lehunyta a szemét, remélte, hogy kizárhatja a gondolat végét.

Ha olyan normális lennél, mint a húgod.

A szavak apró gombostűt döftek Sophie szívébe. Ez volt a legrosszabb része annak, hogy Telepata volt. Hallani, hogy a szülei *igazából* mit gondolnak.

Tudta, hogy az anyukája valójában nem így érti. De attól nem volt kevésbé fájdalmas hallani.

Az asszony szorosan megölelte.

– Csak légy óvatos, Sophie! Nem tudom, mihez kezdeneék, ha bármi történne veled.

– Tudom, anya! Igyekszem.

Az apukája belépett a bejárati ajtón, és az anyukája elengedte a kislányt.

– Üdv itthon, szívem! Tíz perc múlva kész a vacsora – kiáltott a férfinak. – És Amy! – tette hozzá felemelve a hangját, hogy az emeleten is meghallják. – Ideje lejönöd!

Sophie követte az anyukáját a konyhába, érezte, hogy a gyomra nyugtalanul szaltózik. Kopott linóleum, pasztellszínű falak, olcsó csecsebecsék. Minden nagyon hétköznapiak tűnt a csillogó városok után, amiket Fitz megmutatott neki. Tényleg oda tartozna?

Tényleg *ide* tartozna?

Az apukája arcon csókolta, miközben letette elnyűtt aktatáskáját a konyhaasztalra.

– És hogy van az én Szundim? – kérdezte kacsintva.

Sophie sötéten nézett rá. Az apukája kicsi kora óta így szólította, mert Sophie állítólag nehezen mondta ki a nevét; több százszor, nem, több ezerszer kérte, hogy hagyja abba. Az apukája nem hallgatott rá.

Az anyukája levette az egyik fortyogó lábas fedelét, mire fokhagyma és tejszín illata töltötte be a konyhát. Odaadta Sophie-nak az evőeszközöket.

– Te vagy a soros a terítésnél.

– Ja, Szundi. Láss neki! – mondta a testvére, amikor beszaladt és lezútyant a szokásos helyére.

Kilencéves korára Amy már mesterien elsajátította az idegesítő kishúg szerepet.

Mindenben Sophie ellentéte volt, kezdve göndör, barna hajától és zöld szemétől, az átlagosnál rosszabb jegyeig és a hihetetlen népszerűségéig. Senki sem értette,

hogy Sophie-val hogyan lehetnek testvérek, főleg Sophie. Gondolatban még a szülei is eltöprengtek ezen.

Az evőeszközök kicsúsztak Sophie ujjai közül.

– Mi a baj? – kérdezte az anyukája.

– Semmi. – A lány lerogyott a székre.

Amyvel hogyan lehetnek testvérek? A húga egyértelműen ember. A szülei is. Eleget hallotta a gondolataikat ahhoz, hogy tudja, nem rejtegetnek titkos képességeket. Ha pedig ő elf...

A szoba forogni kezdett, és Sophie a kezébe temette az arcát. Próbált a légzésére koncentrálni: beszív... kifúj... és újra.

– Jól vagy, Szundi? – kérdezte az apukája.

Sophie-t most az egyszer nem érdekelte a beceneve.

– Kicsit szédülök... Biztosan a füst miatt – tette hozzá, próbálta nem felkelteni a gyanújukat. – Mehetek lefeküdni?

– Szerintem előbb egyél valamit! – kérte az anyukája, és Sophie tudta, hogy nem vitatkozhat. Ha kihagyja a vacsorát, akkor egyáltalán nem viselkedik normálisan, főleg nem egy fettucinis estén. Ez volt a kedvence, de a sűrű szósz nem segített a hirtelen hányingerén. Az sem, ahogy a családja nézett rá.

Sophie nem törődött aggódó gondolataikkal, próbálta nem rángatni a szempilláját, miközben megrágott minden falatot és kényszerítette magát, hogy nyeljen. Az apukája végre letette a villáját – a Foster házban hivatalosan így ért véget a vacsora –, és Sophie felpattant.

– Köszí, anya, isteni volt! Megyek házit írni. – Kiment a konyhából és felrohant a lépcsőn, mielőtt bármit mondhattak volna, hogy megállítsák.

Beszaladt a szobájába, becsukta az ajtót és az ágyhoz botorkált. Hangos nyávogás törte meg a csendet.

– Bocs, Marty! – suttogta, miközben a szíve a fülében dobogott.

Bolyhos szürke macskája dühösen nézett rá, mert ráült a farkára. De amint kinyújtotta felé a kezét, már közeledni kezdett, és letelepedett az ölébe. Marty lágy dorombolása megtörte a csendet, és megadta neki a bátorságot, hogy szembenézzen az igazsággal, amire odalent jutott.

A családja nem lehet az *igazi* családja.

Mély lélegzetet vett és hagyta, hogy lesújtsa rá a valóság.

Furcsa, de valahogy logikus volt. Megmagyarázta, miért érzi magát kívülállónak közöttük. A vékony szőke lány a duci, barna hajú családban.

De akkor is ők voltak az egyetlen család, akiket ismert. És ha ők nem a családja... akkor kik azok?

A pánik összeszorította a mellkasát, a tüdeje levegőért kiabált. De egy másik fájdalom mélyebben lüktetett, mintha valami meghasadt volna benne.

A szemét könnyek égették, próbálta eltüntetni őket. Ez biztosan tévedés. Hogy ne állna rokonságban a családjával? Hét éve hallja a gondolataikat, hogy ne tudna erről? És még ha valahogy lehetséges is lenne, ha nem rokonok, az nem változtat semmin, igaz? Sok gyereket örökbe fogadtak, ők az új családjukhoz tartoztak.

Az anyukája bedugta a fejét az ajtón.

– Hoztam neked egy kis sütit. – Átadott Sophie-nak egy tányért a kedvenc karamellás kekszéből és egy pohár tejet, aztán a homlokát ráncolta. – Sápadt vagy, Sophie. Rosszul érzed magad? – A lány a homlokára szorította a kezét. – Nincs lázad.

– Jól vagyok. Csak... elfáradtam. – A lány egy kekszért nyúlt, de ledermedt, amikor észrevette rajta a kis elf arcot. – Le kell feküdnöm.

Az anyukája egyedül hagyta, hogy átöltözhessen. Végigvánszorgott az esti rutinján, bemászott a takaró alá és olyan szorosan betakarózott, ahogy csak tudott. Marty elfoglalta a helyét a párnán, a feje mellett.

– Szép álmokat, Szundi! – mondta az apukája és homlokon csókolta. A szülei mindig betakargatták. Újabb Foster családi hagyomány.

– Jó éjt, apa! – Sophie mosolyogni próbált, de alig kapott levegőt.

Az anyukája az arcára adott egy puszit.

– Ella megvan?

– Aha. – A kislány megmutatta a karja alá fogott kék elefántot. Valószínűleg túl idős volt ahhoz, hogy még mindig plüssállata legyen, de Ella nélkül képtelen volt elaludni. Ma éjjel nagyobb szüksége volt rá, mint bármikor.

Az anyukája lekapcsolta a lámpát, és a sötétség megadta Sophie-nak a bátorságot, amire szüksége volt.

– Kérdezhetek tőletek valamit?

– Persze – felelte az apukája. – Mi a helyzet?

A kislány szorosabban ölelte Ellát.

– Örökbe fogadtatok?

Az anyukája felnevetett, amikor az agyában felvillant a tizenkét órás fájdalmas vajúdás, amit átélt.

– Nem, Sophie. Miért kérdezel ilyet?

– Elcserélhettek a születésemkor?

– Nem. Dehogy!

– Biztos vagy benne?

– Igen, azt hiszem, felismerem a saját lányomat. – Az anyukája gondolataiban nem volt kétség. – Mi ez az egész?

– Semmi. Csak kíváncsi lettem.

Az apukája nevetett.

– Bocs, Szundi, mi vagyunk a szüleid... akár tetszik, akár nem.

– Oké – egyezett bele a lány.

De már nem volt annyira biztos a dologban.